

המשך הניתוח של חוק התועבה המתעטף

באיצטלה של „חוק הגנת הפרטיות“

לעורך אחר יש הסבר שונה: „יש לו שינאה פאתולוגית העולם הזה, שהעלה אותו לגדולה. השינאה הזאת מעבירה אותו על דעתו וגורמת לכך שהוא מתייחס להצעת-חוק זו כאילו היתה חלק מגופו.“
תמיר עצמו מחוק הרגשה זו בכוונה, ומשתמש בה כדי לנסות לפלג את חזית העיתונות. כאשר כינס השבוע מסיבת-עיתונאים, כדי לתרץ את החוק ולהונות את העיתונאים (כפי שיוסבר להלן) היתה הכותרת במעריב: „תמיר: לעיתונות היומית אין מה לחשוש מחוק הגנת הפרטיות.“
הרגש הוא, כמוכן, על המידה „היומית“. לעיתונות השבועית, כך מסתבר, יש מה לחשוש.

הו טריק ישן. כאשר חוקק הצמד-חמד יוסף אונא את החולירע המקורית — חוק לשון הרע — נעשה הכל כדי להסביר לעיתונות שהוא מכוון אך ורק נגד העולם הזה. העיתונות האמינה ושתקה. עד שזה היה מאוחר מדי. מאז עברו 15 שנה. העולם הזה כימעס ולא נפגע עליידי החוק, והנפגע העיקרי עד כה היה הארץ, שהפסיד שני

תמיר: לעתונות היומית אין מה לחשוש מ„חוק הגנת הפרטיות“

הכותרת ב„מעריב“, 5.6.80
שינאה פאתולוגית?

מישפטים גדולים (של חברת החשמל ושל בצלאל מירוהי) על פי חוק זה. גם העיי תונים היומיים האחרים סבלו קשות.
באותה מסיבת-עיתונאים, בפגישה עם עורכי-העיתונים ובשורה של פגישות אחרות עסק תמיר בעיסוק האהוב עליו ביותר, ושבנו הוא מצטיין: לסבר את האוזן. הוא הביא מאה ואחד נימוקים לכך שהחוק אינו מכוון נגד העיתונאים, שאינו מוזק לאיש, שהוא בא רק להגן על האיש הקטן, ועוד ועוד.
הוא סמך, כרגיל אצלו, על טיפשותו של הזולת.

לח"כים מותר הכל

בריחה עתיקה מספרת על אדם שנתבע לדין על כי שאל כד משכנו, ולא החזירו. הביא שלוש טענות להגנתו: ראשית, הוא מעולם לא שאל את הכד. שנית, הכד היה שבור כששאל אותו. שלישית, הוא החזיר את הכד כשהוא שלם. טיעונו של תמיר לגבי החולירע „מס' 2 — חוק הגנת הפרטיות — חוזר על בדיחה זו. דרוש חוק חמור כדי להגן על האיש הקטן מפני

העיתונות. אין בחוק שום חומרה ולעיתונות יש הגנה מזאה מפני חומרת החוק.

נחזור, על כך, ונבדוק את הצעת-החוק עצמה.
להזכיר: סעיף 1 קובע כי אסור לפגוע ב„פרטיות“ של אדם, מבלי לקבוע אף במילה אחת מה זאת „פרטיות“ ומה זאת „פגיעה“. כל המפר סעיף כוללני זה עלול להיבצע לתשלום פיצויים בסכום בלתי-מוגבל.
סעיף 2 קובע — מ ב ל י לגרוע מכלליות הסעיף 1 — אחת-עשרה עבירות שהן גם פליליות. כפי שהוכחנו, ארבע מהן כבר קיימות, ולגביהן אין החוק דרוש כלל. שאר שבע העבירות כוללות פחות או יותר את כל הפעילות של העיתונות הלוחמת, המבקרת והחושפת.

סעיף 3 עוסק בהגדרות, ואינו מוסיף דבר.
סעיף 4 קובע שכל פגיעה בפרטיות היא „עוולה אזרחית“, וניתן לתבוע עבורה נזיקים בלתי-מוגבלים. (סעיף 17 קובע כי אם הפוגע הוא עיתון, ניתן לתבוע פיצויים מן המו"ל, העורך, חברי-מערכת שהחליט בפועל על הפירסום והאדם שהביא את החומר לעיתון. זהו הסעיף היחיד בהצעת-החוק כולה המזכיר בכלל עיתון ועיתונאי. כפי שיתברר מיד, אין העיתונות והעיתונאים מוזכרים כלל כאשר מדובר על זכויות.)
סעיף 5 קובע כי מי שעבר על העבירות המפורשות, המפורטות בסעיף 2, ישא גם באחריות פלילית ויישלה לשנת מאסר. זה כולל את העורך, כל מי שהחליט על הפירסום וכל מי שהביא את החומר לעיתון.
סעיף 6 (1) משחרר מכל אחריות „פירסום שהוא מוגן“ על פי החולירע המקורית של וערת-המישפטים, נקבע רק עונש של חצי שנה.

התקפת-הנגד של תמיר מסתמכת על הסעיף הבא, סעיף 6.
זהו **מזאבת מחשבת של הפזאזה. צריך להתבונן בסעיף שוב ושוב, כדי לעמוד על כך.**

סעיף 6 (1) משחרר מכל אחריות „פירסום שהוא מוגן“ על פי החולירע המקורית. לשון אחרת: מי שחוקק-לשון הרע המקורי מתיר לו להשיג, להכפיש, לשקר ולרכל בלי כל הגבלה, משוחרר גם מחוק זה.

שריהמישפטים שמואל תמיר
מאחרי מסך עשן

איזה דיבוק נכנס בשמואל תמיר?
עיתונאים ועסקנים שאלו את עצמם השבוע את השאלה הזאת. מבחינה ציבורית, מצבו מיואש. מיפלגתו, התנועה הדמוקרטית, שהיא שריר אומלל של ד"ש, זוכה בסיקרי דעת-הקהל בעשירית או בשתי עשיריות של אחוז, ואין לה שמץ של סיכוי לעבור את אחוזה-החסימה בבחירות הבאות. לנסינותיו של תמיר לתפוס — כדרכו — טרמפ על מיפלגה אחרת יש הפעם סיכויים קלושים ביותר. אף מיפלגה אחת שוב אינה מוכנה לנגוע בו בקילשון. בין כולן פשטה זה מכבר ההכרה כי „תמיר הוא רעל“ — שהצטרפותו למיפלגה כלשהי היא ערובה בטוחה לפילוג. כך קרה לתנועת-החרות, למרכז החופשי ולד"ש.
כאילו לא די בכך, הכריז תמיר מילחמה על המיפלגה הליברלית. בחסמו את דרכו של מנהיגה החדש, יצחק מודעי, אל מישרד-החוק. זוהי המיפלגה היחידה אשר יכלה לתת לו מחסה, וכיום הוא שנוא בה כשם שהוא שנוא בחרות ובש"י. ורק כסיל יעלה על דעתו שאם יקים עזר ויצמן מיפלגה חדשה, הוא יכניס בשעריה סוס טרויאני זה. „עזר מכיר את תמיר!“ אמר אחד מידידיו.
אדם הנמצא כמצב מיואש כזה, איזה מניע יש לו להכריז מילחמת-חורמה על כל העיתונות הישראלית עיידיו הקיקת חוקית-תועבה, המחסל את חופשי-העיתונות בישראל?
אחד מעורכי-העיתונים מצא לכך תשובה: „תמיר יודע שהוא אבוד. בתקופת-כהונתו לא חוקק שום חוק שיוכיר אותו בעתיד. על חוק הגנת הפרטיות ידברו הרבה, במשך הרבה שנים. יקללו אותו, יגדפו אותו, אבל יזכירו את תמיר. זוהי המצבה שלו. מי שמזכיר כיום את חוק לשון הרע מזכיר את דוב יוסף ומשה אונא.
„וחוק מזה, כאשר יחזור לפרקטיקה הפרטית, חוק זה יכול להכניס לו הון. כל מי שירצה לדפוק עיתון בעזרת חוק זה, ילך אליו!“